

Aktiv samtidig med Gjælden, og vi overgive dem Landet med det Opsving, som er fulgt med Jernbanerne i Mellemtiden. En anden Maade, som man med fuld Ret kan gaa frem paa, er, hvis man har en Reservecfond, da at benytte dens Kapitaler. Det er naturligt af stor Interesse for en Stat, at den har en Reservecfond, forudsat naturligt, at det i paakommende Tilfælde kan bruges; men Erfaring viser jo, hvor store Vanskeligheder det har. Har man imidlertid en Reservecfond, og der indtræder Konjunkturer, under hvilke denne Reservecfond med Fordel kan realiseres, saa siger jeg, at man handler fuldstændig forsvarelig, og jeg vil tilføie tillige klogt, naar man benytter disse Konjunkturer til at realisere Reservecfondens Midler og istedetfor det ene Aktiv anskaffer et andet Aktiv i Jernbanerne, thi Jernbanerne ville ved de indirekte Virkninger, de frembringe, være Landet gavnligere end de døde Kapitaler, af hvilke man trækker 4 pCt. Rente. Den Fordring derimod, at et Land, der vil anlægge Jernbaner, skal anlægge dem for sine aarlige Indtægter, er aldeles urimelig; det kan ingen Finantsminister gjøre, der vil tage et billigt Hensyn til, hvad man skylder Nutiden, medens jeg ganske vist indrømmer, at man ved Siden deraf ikke skal forglemme, hvad man skylder Eftertiden. Men den Fordring, at man skal bygge Jernbanerne for sine aarlige Indtægter, og at man derhos skal bære paa sit aarlige Budget den midlertidige Underbalance, som Jernbanerne give, for at kunne overgive vore Efterkommere Jernbanerne uden nogen Gjæld, er, som sagt, aldeles urimelig. Vore Forsædte have ikke handlet paa den Maade overfor os; det ville vi ikke hadle dem for, det være langt fra, thi vi have ikke Noget at beklage os over, selv om vi endnu maa afbetale et Laan fra 1825. Vil man altsaa opgjøre det nuværende Budget, saa tror jeg, at man kan sige, at der er en Fremgang omtrent lig den, som Jernbanearbejderne andrage; thi det er ganske vist, at man maa anse en Del af Budgettets Poster for tvivlsomme, men uden at gaa for vidt, kan man sige dette: Der er Balance i Budgettet og derhos et Overskud, som betegnes ved de Jernbaner, der i Aarets Løb skulle anlægges. Og saa er der

endnu et Moment at tage Hensyn til, og det er dette, at vore Budgetter ere indrettede saaledes, at Indtægterne ordentligvis — jeg betoner dette ordentligvis, det vil sige: naar der ikke indtræder overordentlige Omstændigheder, thi saa ligger Alt udenfor enhver Beregning — ville blive noget større, end de ere anslaaede til, og at Udgifterne ere anslaaede saaledes, at de ordentligvis maa blive ikke lidet mindre, end de ere opførte. Sammenligner man derfor Budgettet og Regnskabet, vil man i Reglen, naar ikke overordentlige Omstændigheder have været tilstede, finde, at Regnskabet stiller sig ikke lidet gunstigere end Budgettet. Det vil maaske ikke være for Meget at sige, at man kan regne paa, at Regnskabet vil stille sig en Million Rigsdaler gunstigere end Overslaget. — Ved at omtale min Opjarelse af Budgettet, kan jeg ikke undlade at tage Hensyn til, at den høitærede Finantsminister i sin Udtalelse i det andet Thing har gjort en meget afvigende Betragtning gjældende. Jeg vilde derfor have ønsket, at den høitærede Finantsminister strax havde sagt os, hvilken Ministeriets Opfattelse var af Finantsloven i det Hele taget, thi derved var Stillingen for os bleven klarere. Det er os i Diebliffet ikke en Gang bekjendt, om Ministeriet vil andrage paa nogen Forandring i Finantsloven, saaledes som den nu foreligger, eller det har bestemt sig til at modtage Budgettet, som det er. Den høitærede Finantsminister har gjentagne Gange — jeg skal her holde mig til 3die Behandling af Finantsloven i Folkethinget — meget stærkt udtalt, at der ikke var Balance i Budgettet, saaledes, som det nu foreligger. Det vil erindres, at den høitærede Finantsminister i det andet Thing havde foreslaaet at nedsætte Reservecfondens Tilskud med en Million Rigsdaler, hvilket Forslag ikke blev vedtaget ved 3die Behandling. Budgettet forelaa altsaa den Gang i denne Henseende i samme Skikkelse, som det nu har, og hvis man vil efterse Folkethingets Forhandlinger, vil man finde flere og meget stærke Udtalelser af Finantsministeren om, at vi tærede paa vore Kapitaler, at dette maatte kaldes en fordærlig Situation, som ingen alvorlig og forsig-